

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συγγραμμάτων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμὰ, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὁμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγάνγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 87ος

Εν Ἀθήναις, 17 Ὀκτωβρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 46

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΕΝΘΕΙ ΕΠΙ ΤΩ, ΘΑΝΑΤΩ, ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

—Ναί, ναί! ἐσυμφώνησε ἡ κυρία Ζερμάττ. Ἀλλ' ἄς μὴν κάνουμε πρόωρα σχέδια καί, ἐπειδὴ εἶναι ὥρα, ἄς καθήσουμε στὸ τραπέζι... Ποῖος ξέρει! ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμηθούμε, μπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὸ περιστέρι μὲ κανένα γραμματάκι τοῦ Ἐρνέστου.

—Ἐ, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συγκαίνομε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Θυμᾶσαι, Μπέτση, τότε ποὺ τὰ παιδιὰ μας μᾶς ἐστελναν εἰδήσεις μὲ περιστέρια ἀπὸ τὸ Βάλντεργκ, ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, — ἄσχημες εἰδήσεις, γιὰ ἐπιδρομὰς πιθήκων καὶ ἄλλων ζώων φθοροποιῶν; Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ταχυδρόμος θὰ μᾶς φέρῃ καλές.

—Νά τος!.. ἐφώνησε ἡ Ἄννα, ποὺ σηκώθηκε καὶ ἔτρεξε στὸ παράθυρο.

—Εἶδες, ἀλήθεια, τὸ περιστέρι; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

—Ὁχι, μὰ τὸ ἄκουσα ποὺ μπηκε στὸν περιστεριώνα.

Πραγματικῶς, ἓνας μικρὸς κρότος εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴ τῆς Ἄννας. Ἦταν σὰ νὰ σπρώχθηκε καὶ νὰ ξανάλλεσε ἢ πορτίσσει στὴ βάση τοῦ περιστεριώνα, ἐπάνω ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη.

Ὁ κ. Ζερμάττ βγῆκε ἀμέσως, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἄννα, τὴν κυρία Ζερμάττ καὶ τὴν κυρία Οὐόλστον. Ἀμα ἔφθασε στὸν περιστεριώνα, ἔβαλε μιὰ σκάλα, ἀνέβηκε καὶ κοίταξε μέσα.

—Ἦλθε!.. εἶπε.

—Πιάστε το! πιάστε το, κύριε Ζερμάττ! φώναξε ἡ Ἄννα μάνυπομονησίαν.

Καὶ μόλις τὸ περιστέρι βρέθηκε στὰ χέρια της, τοῦ φίλησε τὸ βαθυγάλαξο κεφάλαι καί, ἀφοῦ ἔλυσε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ πόδι του, τὸ ξαναφίλησε. Τότε τὸ πουλί, ἑλαφρῶ-

μένο, ξαναμπήκε στὸ σπιτάκι του, ὅπου τὸ περίμενε μιὰ χούφτα καλαμπόκι.

Ἡ Ἄννα διάβασε τὸ γράμμα τοῦ Ἐρνέστου δυνατά. Κι' ὅλοι χάρηκαν γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς καὶ συγκινήθηκαν μὲ τὰ τρυφερά, στοργικὰ λόγια ποὺ τοὺς ἐρχόνταν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Ζάν-Ζερμάττ. Εἶναι περὶ τὸ νὰ προσθέσουμε, πῶς ἡ Ἄννα εὐχαριστήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους...

Χαρούμενοι, γύρισαν στὸ σπίτι, ἐπλάγιασαν καὶ ἐκοιμήθηκαν ἡσυχῶς τὸ πρωί.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀφιερώθηκε ὅλη σὲ οἰκιακὰς ἐργασίας. Ἀφοῦ γύρισε τὸ περι-

στέρι, ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Ζερμάττ δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη νὰ πάῃ, στὸ Ἐμπερρουρ. Ἦταν ὁλοκληρωτικῶς περὶ τὸ νὰ ἰδῇ τὴ σημαία στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, ἀφοῦ ἤξερε τώρα πῶς στήθηκε. Κι' ἦταν βέβαιος πῶς ὁ κ. Οὐόλστον, ὁ Τζᾶν καὶ ὁ Ἐρνέστος εἶχαν ξεκινήσει νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχάιμ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλωστε, παρουσιάσθηκε μιὰ μεγάλη ἐργασία, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ καθυστερήσῃ. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ σολωμοὺς εἶχε μπη στὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακλιῶν, ὅπως γινόνταν πάντα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ψαρέψουν ὅσο περισσότερα μπορούσαν ἀπὸ τὰ ψάρια αὐτά, ποὺ θὰ τὰ πᾶστωναν κατόπι καὶ θὰ τὰ διατηρούσαν.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστον καὶ ἡ Ἄννα ἄφησαν τὸ ψάρεμα, πέρασαν τὸ γεῦμα τῆς Οἰκογενείας καὶ πήραν τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ Ἐμπερρουρ. Γιάτ' λογάριαζαν πῶς οἱ ἐκδρομῆς θὰ εἶχαν φθάσει στὸ Φραγκὺ καὶ σὲ δυὸ ὥρες τὸ πολὺ μπορούσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν ὡς τὸ Φελσενχάιμ. Ἡ ἡμέρα ὅμως προχωροῦσε καὶ τίποτα δὲν φανέρινε τὴν παρουσίαν τους, οὔτε γαυγίσματα τῶν σκύλων ποὺ θὰ μύριζόνταν βέβαια τοὺς κυρίους τους, οὔτε τουφεκιές, ποὺ θὰ τὶς ἐρχόνταν ὁ Τζᾶν γιὰ νὰναγγεῖλῃ τὸ γυρισμὸν τους. Στὴν ἑξῆς, τὸ γεῦμα ἦταν ἑτοιμὸν, — πλούσιον γεῦμα, γιὰ κουρασμένους καὶ πεινασμένους. Περήμεναν τοὺς ἐκδρομῆς καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν φαινόνταν, κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθηκε νὰ καθῆται στὸ τραπέζι.

Ἀκόμα μιὰ φορὰ, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστον καὶ ἡ Ἄννα προχώρησαν ὡς ἓνα τέταρτον λεῦγας στὸ δρόμον τοῦ ρέμματος τῶν Τσακλιῶν. Ὁ Τούρκος καὶ ὁ Μπαρῶν ποὺ τοὺς συνοδεύαν, ἔμεναν ἡσυχὰ καὶ βουβοί, ἐνῶ ὁ Θεὸς τὸ ξέρεε τί γαυγίσματα καὶ τρεχάματα ὀύκωναν,

Ο ΑΠΘΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

άν καταλάβαιναν τον Έρνέστο και τον Τζάν!

Αναγκάστηκαν να γυρίσουν στο Φελσενχάιμ, όχι χωρίς κάποια άνησυχία, αλλά και με την ελπίδα πως οι έγκυροι θα γύριζαν σε λίγο. Ελάθηκαν στο τραπέζι μελαγχολικά, με ταυτό πάντα προς τα έξω, και μόλις άρχισαν τα φαγητά εκείνα, που οι έγκυροι θα τα καταβοόχιζαν σε μια στιγμή.

— Μά μην κάνετε, έτσι, είπε στο τέλος ο κ. Ζερμάτι. Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχούμε τόσο... Αφού έκαναν τρεις ήμνες για να φθάσουν στα πόδια του βουνο, γιατί δεν θα χρειασθούν άλλες τόσες για να γυρίσουν;

— Ναί, έχετε δίκιο, αποκρίθηκε η Άννα. Μά το γράμμα του Έρνέστου δεν έλεγε πως θα τους έφθαναν σαραντακτώ ώρες;

— Συμφωνώ, αγαπητή μου κόρη, είπε ο κ. Ζερμάτι. Φαίνεται όμως πως ο κάλος μας Έρνέστος είχε τέτοια επιθυμία να μάς ξαναβεί, ώστε υποσέχθηκε περισσότερο απ' όσα μπορούσε να κρατήσει.

Όπως όποτε, δεν υπήρχε ακόμα λόγος νάνησυχούν σοβαρά. Ο κ. Ζερμάτι που το έλεγε, είχε δίκιο. Και όμως, τη νύκτα εκείνη, κανένας από τους κατοίκους του Φελσενχάιμ δεν βρήκε τον ήσυχο ύπνο της χθυσίνης.

Εκείνο ωστόσο που δεν ήταν παρ' άπλη άνησυχία, έγεινε φόβος, και μάλιστα άγωνία, ως το βράδυ της άλλης ημέρας, 3 Οκτωβρίου. Ούτε ο κ. Ούδλστον, ούτε ο Έρνέστος, ούτε ο Τζάν είχαν φανή! Τέτοια άρροπορία δεν ήταν ανεξήγητη για τόσο δυνατούς κι' αλόφρονους πέστορους;... Κάτι δυσάρεστο θα τους συνέβη χωρίς άλλο. Εμπόδια δεν θάπληντησαν περισσότερο στο γυρισμό και το δρόμο τον ήξεραν. Η μήπως είχαν πάρει άλλον, πιο δύσκολο, πιο μακρύ;

— Όχι!... Όχι!... έλεγε η Άννα. "Αν έσκόπευαν να πάρουν άλλο δρόμο, ο Έρνέστος δεν θα μάς έγραφε πως θα ήταν εδώ σε είκοσιτέσσερες ώρες!

Τί ναπακρίθουν ε' αυτό; Η Μπέτση κι' η κυρία Ούδλστον άρχισαν να χάνουν την ελπίδα. Η Άννα δεν κρατούσε πια τα δάκρυά της και τί να της πη ο κ. Ζερμάτι για να την παρηγορήσει;

Αποφασίστηκε τότε, αν οι έγκυροι δεν εγύριζαν κι' αύριο, να πάνε όλοι να τους περιμένουν στο Έμπερφορτ. Επειδή ο γυρισμός τους θα γινόταν αναγκαστικά από το Φραγκό, αν πηγαίναν εκεί, μπορούσαν να τους ιδούν δυο ώρες νωρίτερα.

Ηλθε το βράδυ, πέρασε κι' η νύκτα. Καμμία είδηση από κείνους που έλειπαν! Τίποτα λοιπόν δεν μπορούσε πια να κρατήσει στο Φελσενχάιμ εκείνους που τους περίμεναν με θανάσιμη άγωνία και που κανείς δεν θα μπορούσε βέβαια να τους

κατηγορήσει γι' ανυπόμονους, υπερβολικούς. Οι προτομαίες το πρωί έγειναν γρήγορα. Έξω από ταμάξι, έφθόρσαν μερικά τρώσιμα και μπήκαν όλοι μέσα. Το άμάξι ξεκίνησε με το Μπράουν μπροστά. Κι' αφού πέρασε το ρέμμα των Τσακλιών, πήρε το δρόμο του Έμπερφορτ μ' όλη του τη γρηγοράδα.

Όταν έφθασε σε άπόσταση μισής λεύγας από το κτήμα, κοντά στο γεφυράκι του καναλιού που χυνόταν στη λίμνη των Κύνων, ο κ. Ζερμάτι το έσταμάτησε. Γιατί ο Μπράουν έτρεχε τώρα μπροστά με ζωηρά γαυγίσματα.

— Νά τους!... νά τους!... έφώναξε πρώτη η κυρία Ούδλστον.

Πραγματικά, σε άπόσταση τριακοσίων βημάτων, από μια συστάδα δένδρων, έπρόβαλαν δυο άνθρωποι.

Ήταν ο κ. Ούδλστον κι' ο Έρνέστος. Τί έγεινε λοιπόν ο Τζάν;... "Ω, δεν θάταν βέβαια μακριά! Θα είχε μείνει πιο πίσω, κυνηγώντας...

Κραυγές χαρής υποδέχθηκαν τον κ. Ούδλστον και τον Έρνέστο. Επειδή όμως αυτοί δεν έκαναν ούτε βήμα παραπάνω, οι άλλοι έτρεξαν προς αυτούς.

— Πού είναι ο Τζάν; ρώτησε η κυρία Ζερμάτι.

Ούτε ο Τζάν ούτε ο σκύλος του Φάλλμπ ήταν εκεί.

— Τί έγεινε ο Τζάν, αυτό δεν το ξέρουμε ούτε μετς λάποκρίθηκε θλιβερά ο κ. Ούδλστον.

Κι' άρχισε να τους διηγείται την άόλουθη ιστορία, που την έκοβαν κάθε τόσο οι λυγμοί των άκραστών:

Από την κορυφή του κώνου είχαν κατεβή στα ριζοδόμια σε δυο ώρες. Πρώτος έφθασε ο Τζάν και κυνήγησε λίγο στο δάσος των ελάτων. Έδελπνισαν απέξω από τη σπηλιά, άφησαν άναμμένη τη φωτιά και μπήκαν μέσα να κοιμηθούν. Ο ένας άγρυπνούσε στην είσοδο κι' οι άλλοι δυο κοιμόνταν βαθειά.

Η νύκτα εκείνη δεν εταράχθηκε παρ' από μακρινά ούρλιασματα.

Το πρωί, ο κ. Ούδλστον κι' οι σύτροφοί του ξεκίνησαν.

Από την κορυφή του κώνου, ο Έρνέστος είχε παρατηρήσει, ότι το δάσος άνοιγε, άραιώνει προς άνατολικά και, κατά πρότασή του, διευθύνθηκαν κι' οι τρεις προς εκείνο το μέρος. Ο δρόμος τους θα μάκρυνε έτσι ως μια λεύγα από τη βουνοσειρά στην κοιλάδα του Γκρύνταλ, μπορούσαν όμως να περπατούν γρηγορώτερα.

Στις ένδεκα έσταμάτησαν... Μετά το γεύμα, διευθύνθηκαν κι' οι τρεις προς τις άραιότερες εκείνες λόγχμες, όπου η κυκλοφορία ήταν πιο εύκολη.

Κατά τις δυο, άκούσθηκε θόρυβος από βαριά περπατήματα και συγχρόνως άντηχησαν μέσ' τα δένδρα κάτι δυνατά, ήχη-ρώτατα φυσήματα. Ένα κοπάδι από ελέ-

φαντες περνούσε το δάσος των ελάτων...

Κοπάδι;... Όχι. Τρία μόνον απ' αυτά τα παχύδερμα φάνηκαν. Δυο πελώρια, — ο πατέρας κι' η μητέρα, — κι' ένα μικρό έλεφαντόπουλο, που τους άκολουθούσε...

Ξέρουμε τί ζωηρή επιθυμία είχε ο Τζάν να πιάσει ζωντανό ένα μικρό ελέφαντα και να τον έξημερώσει. Ο πολμηρός νέος θέλησε να ώφελγη από την ευκαιρία που παρουσιαζόταν κι' αυτό έγεινε ή αίτία του χαμού του.

Προβλέποντας μια επίθεση, ο κ. Ούδλστον, ο Έρνέστος κι' ο Τζάν πήραν άμέσως στάση άμυντική. Γιατί αν και τα τουφέκια τους ήταν γεμάτα, δεν μπορούσαν να είναι βέβαιοι πως θα τάβαζαν πέρα με τα τρομερά αυτά θηρία.

Όταν οι τρεις έλέφαντες έφτασαν στο άνοιχτό μέρος του δάσους, σταμάτησαν. Από κει, βλέποντας τους ανθρώπους, έκαμαν άριστερά και, χωρίς να ταχύνουν το βήμα, χώθηκαν στα βόθρα της λόγχης.

Ο κίνδυνος λοιπόν είχε περάσει, όταν ο Τζάν, παρασυρόμενος από το άκατανίκητο πάθος του κυνηγού, πήρε καταπόδι τους έλέφαντες κι' οι σύντροφοί του τον έχασαν από τα μάτια τους, καθώς και τον Φάλλμπ, που τον είχε άκολουθήσει.

— Τζάν! Τζάν! φώναξε ο κ. Ούδλστον. Ο άσυλλόγιστος ή δεν άκουσε ή, το πιθανότερο, δεν θέλησε νακούσει.

Άκόμη μια φορά τον είδαν να τρέχει άνάμεσα στα δένδρα κι' έπειτα δεν τον ξαναείδαν πια.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ

Χρῶμα σάν κίτρινο άνοιχτό παρόμοια ξεπλυμένο, "Ένα λειψό φεγγάρι καίει, μέσ' στού νοτιά τα χνῶτα. Άπνοη ή νύχτα κι' έρημη, μά, από το νοτισμένο Το πάγκο, άρώματα σμειγτά ξεπνέουν, — καθώς και πρώτα...

Καθώς και πρώτα... Διγιστό νερό στίς στέγνες στάζει, Καί λείει, και κλαίει, μονότονο, στην ίδια άπάνω νότα. Καί στα κατώφλια τών σπιτιών και τών δοντορών σωριάζει Φύλλα ξερά, διπλόκουφτα, ό νοτιάς, καθώς και πρώτα...

Μά το γλυκό φθινόπωρο και πρώτα είχε μιλήσει Με την ψυχή μας τόσο άγνά, και έσπερα, κι' άκεία; Καί τα νερά, που παίζουνε ίσκιος, είχαν ζωγραφίσει Καί πρώτα τον χλωμό ούρανό και το γυμνά παρτέρεα;

Δεν ξέρω πως... μά, άλλη φορά, δεν είχαμε έτσι νοιώσει Πώς κάτι μέσα μας, καθώς κι' ή φυλλωσιά, χλωμαίνει, Πώς κάτι έχουν τριγύρω μας, στην πλάση, ξεσηκώνει Μέσα απ' την ίδια μας καρδιά, που με την πλάση μοιάζει...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ

[Κωμωδία μονόπρακτη.]

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΛΗΝΑΓΟΡΑΣ, μύωψ με γυαλιά.
ΝΙΚΟΛΑΣ, πτωχός νέος.

(Η σκηνή παριστάνει ένα μαγαζί παλαιό-πώλον. Έδώ κι' εκεί φορεσιές. Μεοικ-πές φέρουν ετικέτες με διάφορες τιμές: 70 δρ. 80 δρ. 90 δρ. κτλ. Είς το βάθος της σκηνής είναι γραμμένα:

ΟΙΚΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

(Άγοράζει άκριβά. — Μεταπωλεί ευθηνά.)

ΣΚΗΝΗ I

ΠΑΛΗΝΑΓΟΡΑΣ (τρίβει τα χέρια ευχα-ριστημένος). — Έ, καλά πάμε!... Άγορά-σα σήμερα το πρωί όλες αυτές τις φορε-σιές για 22 δρ. και 35, κι' ως το μεσημέρι ξαναπούλησα κιόλας μια για 40 δραχμές. Καί ύστερα σου λένε μερικοί πως δεν πάνε καλά οι δουλειές. (Πάει κοντά στην πόρτα του.) Ά, τι καλή που είναι ή ζωή! (Βεβαιώνει.) Έ! μά τί θέλει λοιπόν αυτός ο κουρελιάρης και κοιτάζει έτσι το μαγαζί μου;... Ναί! ναί! Τόν βλέ-πω κι' έρχεται... Θέλει να μου πουλήσει τα κουρελικά που κρατεί στο χέρι... Δεν αξίζει βέβαια τίποτα και δε θα κερδι-ζα ούτε ένα τό το σκάσω πριν να με ιδή... Θα ξανάρθω όταν φύγη... (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ II

ΝΙΚΟΛΑΣ, (είσερχεται μ' ένα παλιό έ-πανωφόρι στο χέρι, διατάζοντας και ζητών-τας με τα μάτια κάποιον). — Κανείς! Δεν είναι κανείς στο μαγαζί! Αυτό είναι πε-ρίεργο! (Φωνάζει.) Έ, μάστορη! (Με άδια-φορία.) Δεν άπάντα, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν, χάνει μια καλή δουλειά; χρειάζό-μουν ένα έπανωφόρι, επειδή το δικό μου δε φοριέται πια. (Δείχνει το παλιό έπανω-φόρι που κρατεί στο χέρι.) Καί είχα λεπτά, (Δείχνει ένα πεντάδραχμο). Ένα ταλληρα-κι! (Επιθεωρεί τις τιμές των ούζων). Είναι αλήθεια πως μ' ένα τάλληρο δεν είναι κανείς πλούσιος εδώ μέσα. (Διαβάζει) έβδομήντα, όγδόνητα, έννενηντα δραχμές. Πολύ άκριβά ό! αυτά! (Ξεκρεμά ένα έ-πανωφόρι σημειωμένο 70 δραχμές και άκ-κουμπά το δικό του άπάνω σε μια στίβα ούζων). Καί όμως να, αυτό που μου χρει-άζεται. Μά έβδομήντα δραχμές!... Χρειά-ζομαι άπολύτως ένα πανωφόρι... έστω κι' αν πρόκειται να δώσω και την τελευ-ταία μου πεντάρα. (Βγάζει μηχανικά την ετικέτα. Φωνάζει δυνατά.) Έ! Μάστο-ρη! Πού είσαστε;... Έτσι άφίνετε το μα-γαζί σας;... (Από μέσα του.) Επιτέλους να που τάποφάσις νάρθη.

ΣΚΗΝΗ III

ΠΑΛΗΝΑΓΟΡΑΣ, (με άπότομο τρόπο). — Τί είναι, κύριε;
ΝΙΚ. — Ο Βολταίρος είπε πως όσοι άν-θρωποι δεν έχουν πουκάμισο, είναι ευτυ-χείς, μά... δεν είπα και όσοι δεν ά-χουν έπανωφόρι.

ΠΑΛ. — Δεν έχω όρεξη νακούω άνοη-σίες. Τί θέλετε;... Ηλίθια χωρίς άλλο να μου πουλήσετε το έπανωφόρι σας. — Έ, λοιπόν, κύριε, λυπούμαι πολύ... μά δεν χρειάζομαι τίποτα για την ώρα.

ΝΙΚ. (προτίνει το έπανωφόρι του ό-ποιο είχε βγάλει την ετικέτα). — Επιτρέ-ψατε, κύριε! Αυτό...

ΠΑΛ. — Σας παρακαλώ, μην επιμένετε... Σας είπα ότι...

ΝΙΚ. — Δεν επιμένω, μά...

ΠΑΛ. — Θέλετε άπολύτως να εξετάσω το έμπορεύμα σας; (Άπαίλει το έπανωφόρι από τα χέρια του Νικόλα και το εξετάζει έ-πιπολάως). — Ναί! Είναι... είναι αυτό που σκεπτόμουν... Δεν αξίζει άπολύτως τί-ποτα. (Από μέσα του). Δεν είναι καθό-λου άσχημο.

ΝΙΚ. — Πώς! Δεν αξίζει τίποτα;

ΠΑΛ. — Τίποτα!... Επιτέλους, μικρά πράγματα... Ο γιακάς είναι ξεθωριασμέ-νος, το ύφασμα τριμμένο.

ΝΙΚ. (άπο μέσα του). — Έλα και σε τσάκωσα! (Δυνατά). Καί όμως, το χρῶμα είναι καλό.

ΠΑΛ. (μορφάζων). — Έ! έτσι κι' έτσι!

ΝΙΚ. — Το κοψιμό του είναι άμειπτο.

ΠΑΛ. — Υπάρχουν και καλύτερα!

ΝΙΚ. — Καί άκόμα, είναι της τελευταίας μόδας.

ΠΑΛ. — Μπ! της προτελευταίας το πολύ.

ΝΙΚ. — Λοιπόν, πιστεύετε πως, πραγμα-τικά, ειλικρινῶς, κάνετε όρκο...

ΠΑΛ. — Ναί, πιστεύω πραγματικά, ειλι-κρινῶς, κάνω όρκο, πως το πανωφόρι σας δεν αξίζει τίποτα. Είναι τριμμένο, φθαρ-μένο, παλαιό...

ΝΙΚ. (άπο μέσα του). — Σωστά, παλαιό-παλαιόπώλης, πάμε μαζί. (Δυνατά). Καί όμως, κύριε, θα μου κάνατε μεγάλη χάρη να μου λέγατε πόσο αξίζει αυτό το έπα-νωφόρι, γιατί, έξοστε, έχω μεγάλη άνάγκη.

ΠΑΛ. — Έχετε άνάγκη από λεπτά;

ΝΙΚ. — Πάντα! κατ' άρχήν και κατά συνέθειαν!

ΠΑΛ. — Έ λοιπόν! Επειδή είμαι κα-λός άνθρωπος και θέλω να σας ειχαρι-στήσω... σας δίνω γι' αυτό το έπανωφόρι... άντε, άντε... τρεις δραχμές κι' έξηντα-πέντε... σας φθάνουν;

ΝΙΚ. — Ό! κύριε!

ΠΑΛ. — Άντε! μη φωνάζετε! Θα βγά-λω το αίμα της καρδιάς μου και θα σας δώσω τέσσερες δραχμές... τέσσερες και πνήντα επί τέλους, μά ούτε λεπτό περισ-σότερο...

ΝΙΚ. — Τέσσερες και πνήντα, ναί;

ΠΑΛ. — Τέσσερες και πνήντα... και ξε-ρστε δεν κερδίζω πολύ. Άν το ξαναπου-λήσω πέντε δραχμές, θα είναι θαύμα.

ΝΙΚ. — Όστε δεν αξίζει περισσότερο από πέντε δραχμές; Το είπατε! Νά μην το άναιρέσετε ύστερα;

ΠΑΛ. — Δεν παίρνω πίσω το λόγο μου.

ΝΙΚ. — Καλά λοιπόν! Βλέπετε πως κι' εγώ δεν κάνω παζάρια. (Άφίνει τις 5 δραχμές του στο τραπέζι). — Δώστε μου πίσω πνήντα λεπτά!

ΠΑΛ. — Πώς! Τ' είν' αυτά; Μου δί-νετε και λεπτά τώρα;

ΝΙΚ. — Διάβολε! Δίκηνο είναι... Χρει-άζομουν ένα έπανωφόρι. Έν' από τα δι-κά σας (δείχνει τη θέση που το ξεκοίμα-σε) μου άρεσε. Σας ζήτησα ειλικρινῶς να το εκτιμήσετε, και χωρίς να φειδωλευ-θώ, σά: το πληρώνω με την τιμή που ώ-ρίσατε σεις...

ΠΑΛ. — Μά, δυστυχισμένη, θαρρούσα πως θέλατε να μου το πουλήσετε!

ΝΙΚ. — Πώς, κύριε! Έχετε λοιπόν δυο σταθμά και δυο μέτρα. Το έπανωφόρι δεν είναι το ίδιο και στις δυο περιπτώσεις;

ΠΑΛ. — Ναί... βέβαια... μά...

ΝΙΚ. (δείχνει τη βερίνα). — Δεν έχετε γραμμένα στο μαγαζί σας: ΟΙΚΟΣ ΕΜ-ΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ — Άγοράζει άκριβά, με-ταπωλεί ευθηνά;

ΠΑΛ. — Βέβαια! Βέβαια! Μά καταλα-βαίνετε πως δε μπορώ να σας δώσω για 4 και 50, ένα πανωφόρι που μπορώ να το πουλήσω...

ΝΙΚ. — Πέντε δραχμές! Μου το είπατε προδ'όλιγου... Έ, λοιπόν, κύριε, αφού εγώ είμαι υποχρεωμένος να κάμω τόν άρχον-τα εδώ... δέχομαι την καινούργια σας πρόταση και σας πληρώνω τη μεγάλη τι-μή! κρατήστε τις πέντε δραχμές. Δε θέλω ρέστα! (Έτοιμάζεται να φύγη).

ΠΑΛ. — Κλέφτης! Κλέφτης! Πιάστε τον!

ΝΙΚ. (γυρνά θυμωμένος). — Ά! μά, το παράκαλε! Έγώ είμαι κλέφτης ή δού; διαβολοπαλιγορουντζή!... Έσ' δεν ώρι-σε την τιμή του έπανωφοριού;

ΠΑΛ. — Ναί, βέβαια... μά...

ΝΙΚ. — Δεν έχει μά και ξεμά... Το έχω, το κρατώ... Άντίο, παλαιόπώλη!

ΠΑΛ. (παρακλητικά). — Μά... καλέ μου κύριε... σκεφθήτε πως έγεινε λάθος... αυτό το πανωφόρι αξίζει 70 δραχμές μέσ' στο νερό.

ΝΙΚ. — Τά! τά! τά!... Αυτό αξίζει 4 δρ. και 50.

ΠΑΛ. — Συλλογισθήτε πως είναι θαυ-μάσι!

ΝΙΚ. — Μπ! είναι τριμμένο, φθαρμένο, παλαιό!

ΠΑΛ. —... Της τελευταίας μόδας.

(Έπεται το τέλος)

ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ!

— Μπ! τί είν' αυτό;... Τόσο μεγάλο, αλήθεια, α-υ-τιά έχει από ό ανθρώπους!... Ποτέ μου δεν είδα! Κι' ιδες πως με κοιτάζει!... Σά να ήμουν εγώ το περι-εργό φαινόμενο!... Κύριε, σας παρακαλώ... είμαι έπιστή-

μων... Θα έχετε βέβαια το προτέρημα να διακρίνετε και τους πιο άμυδρους έχους!... Τί πάθατε, κύριε; Άφήστε με ήσυχο!... Έχω το προτέ-ρημα μόνο να είμαι υπομο-νητικός με τους όληρούς. Ταυ-τιά μου είναι πολύ μικρό-

τερα από τα δικά σας! — Ά!... ό!... ναί, έχετε δίκιο!... Με συγχώρετε! Έγινε θύμα όπτικής άπάτης! Αυτή ή ρε-κλάμα του Ιπποδρόμου... με τόν έλεφαντα!... Χά, χά! Είναι όμως και αστείο!... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

*Αγαπητοί μου

ΤΗΝ άλλη φορά τε-
λείωσα το Φθινο-
πωρό μου με τη
συμβουλή: «Νά
ντύνεσθε όπως σ'α-
λέει ή μαμμά και
να φυλάγεσθε». Θά-
λεγε τώρα κανένας,
πώς τέτοια συμ-
βουλή ήταν μόνο
για πολύ μικρά παι-
διά, από κείνα που
δεν διαβάζουν τις
Επιστολές μου παρά,
το πολύ—πολύ, τις
ιστορίες της κυρά-Μάρθας... Και όμως!
εγώ ξέρω ένα σωρό κορίτσια κι' ένα σωρό
αγόρια, μεγάλα παιδιά, που δεν έγνωσαν
ποτέ να ντυθούν «όπως τους λέει ή μαμμά»
και που δεν φυλάσσονται καθόλου. Και
ίσσα-ίσα την ημέρα εκείνη που σ'α-
γραφα, είχα παρασταθή, 'ε ένα συγγενικό μου
σπίτι, σε δυο άλλοτε παλιές σικινές. Η
πρώτη έγεινε με το κορίτσι του σπιτιού
και με τη μητέρα του.

— Έλενίτσα, είπε ή μητέρα, σήμερα
να το ξέρης, θα βάλης το χοντρό σου έπα-
νωφόρι, γιατί έξω κάνει κρύο.

— Τί λέτε, μαμμά;... Μ' αυτό το
φουστάνι; Νά σκάσω;

— Δεν θα σκάσης καθόλου... θα σου
έλθη ίσα-ίσα! Νά, εγώ βλέπω από το πα-
ράθυρο όλους τους ανθρώπους με τα βα-
ριά τους έπανωφόρια, όλες τις κυρίες με
τις γούνες τους... Έβγα μια στιγμή στην
ταράτσα, να ιδής: κάνει κρύο ή όχι;

Η Έλενίτσα έτρεξε ως την ταράτσα
και ξαναγύρισε φωνάζοντας:

— Καθόλου! μα καθόλου!... Είναι σαν
καλοκαίρι!... Θα βάλω τη ζακέττα μου.

— Θα κρυώσης!

— Θα ζεσταθώ!

— Κάνει κρύο, Έλενίτσα!

— Τί θα βάλω λοιπόν όταν θα πέ-
φτουνε τα χιόνια;

Η συζήτηση εξακολούθησε, αλλά ή
Έλενίτσα δεν ένοιωσε να πεισθί. Επειτέ-
λους ή μητέρα της της είπε:

— Μα το κάτω-κάτω για να μ' ευχα-
ριστήσης, για να είμαι ήσυχη, δεν μπο-
ρείς να βάλης το έπανωφόρι σου; Τί θα
σου κοστίζει; Έστω και να ζεσταθής. Δεν
άρρώστησε ποτέ κανείς από ζέστη. Γιατί
δεν μου κάνεις αυτή τη μικρή χάρη;...

Και τότε ή Έλενίτσα αναγκάστηκε να
ομολογήσει:

— Μά...μαμμά...έχει χάλια το έπανω-
φόρι μου!...

— Χάλια;! απόρησε ή μητέρα. Τί χάλια
έχει, κατακλινούργο έπανωφόρι κι' έτσι

ώρατο;... Πόσες φορές το έβαλες πέφτω;
Τώχεις για παλιό;

— Όχι, μαμμά... αλλά...τους γιακά-
δες δεν τους κάνουν έτσι φέτος. Πρέπει
νάρθη πρώτα ή ράφτρα να μου το διορ-
θώση...

— Ού, καίμενη! σπουδαίο πράγμα!...
Η ράφτρα θάρθη αύριο. Σήμερα όμως,
για μια φορά, βάλε το έτσι, να μην κρυ-
ώσης...

— Αδύνατο, μαμμά!
Καταλάβατε δηλαδή; Η Έλενίτσα
προτιμούσε να κρυώση, να πουντιάζει, παρά
να βάλει μια στιγμή ένα έπανωφόρι, που ό
γιακάς του δεν ήταν της τελευταίας μόδας.
Ψέμματα τάλεγε όλα εκείνα προτήτερα.
Και τον καιρό τον έδλεπε και την ανάγκη
να ντυθί βαρύτερα την αισθανόταν. Αλλά
ό φόβος της όλος ήταν όχι για την υγεία
της, όχι για τη ζωή της, αλλά για να μη
την πη κανένας... ν τε μ ο ν τ έ! Και θα
το πιστέψετε; Η έπιμονή της ενίκησε.
Μόλις και μετά βίας δέχτηκε να βάλει
από μέσα μια ψιλή-ψιλή φανελλίτσα. Και
βγήκε με τη ζακέττα της.

Σε λίγο να κι' ο ξάδελφός της, ο Νί-
κος, ένας παιδαριος δεκαεφτά χρονών. Κι'
αυτός όχι μόνο έπανωφόρι δεν είχε βάλει,
αλλά φορούσε και καλοκαιρινά.

— Μπα! έκαμε ή θειά του μόλις τον
είδε. Πώς σάφησε ή μαμμά σου να βγής
σήμερα έτσι;

— Πώς; έκαμε ο Νίκος με απορία
τάχα, τρίνοντας όμως τα χέρια του για
να ζεσταθί.

— Νά, όπως έβγαίνες τον Ιούλιο.

— Όχι δά! φόρεσα φανελλά.

— Και τί θα σου κάνη ή φανελλά;...
Έπρεπε να βάλης το έπανωφόρι σου!

— Ούφ! φώναξε ο Νίκος. Τά ίδια της
μαμμάς και σεις; Μόλις γλύτωσα από τη
μια φασαρία!...

— Α, βλέπεις, βλέπεις;... Σου τόπε
κι' ή μαμμά σου και δεν την άκουσες,
παλιόπαιδο!...

— Μου τόπε λέει; Μ' έφαγε! χάλιασε
τον κόσμο!...

— Και σύ τίποτα! Τά καλά της Έλε-
νίτσας!... Μα γιατί, γιατί; Τί θα σ' επεί-
ραζε με τέτοιον καιρό νάβαζες το έπανω-
φόρι σου; τί τα φυλάς εκείνα τα μπλέ
ρουχά; Τώρα δεν είναι ή εποχή τους;

Σ' αυτό ο Νίκος απέφυγε ναπαντήση.
Κι' άράδιαζε ένα σωρό...προφάσεις. Η
θειά του όμως τον ανάγκασε να όμολο-
γήσει:

— Το έπανωφόρι μου ήθελε σιδέρωμα.

Και τα μπλέ μου ρουχά είναι παλιά. Μό-
νο βράδυ μπορώ να τα φορώ.

— Ορίστε! Κι' ο Νίκος, το αγόρι, ό άν-
τρας, έχει την ίδια φιλαρέσκεια της Έλε-
νίτσας! Προτιμά κι' αυτός να ξεπαγιάσει
παρά να φανή στο δρόμο μ' ένα ζαρωμένο

λιγάκι έπανωφόρι ή με μια φορεσιά που
δεν θάταν της ώρας! Του κάκου τον έφαγε
ή θειά του να πάη στο σπίτι του, να ντυθί
λίγο πιο βαριά. Εκείνος επέμεινε και
γύριζε έξω ως το βράδυ με τα καλοκαι-
ρινά του.

Και το αποτέλεσμα, το φαντάζεσθε:
Έλενίτσα και Νίκος κυρολόγησαν από
κείνη την ημέρα και τώρα πηγαίνω και
τους βλέπω, τον ένα στο κρεβάτι με βεν-
τούζες και καταπλάσματα, την άλλη ση-
κωμένη, αλλά κλεισμένη στην κάμαρα της,
να παίρνη σκονάκια Ντόβερ και καραμέ-
λες Βαλντά. Άμ έβάβαι! μπρος στα κάλλη
ν' είν' ό πόνοσ!...

Είχα άδικο λοιπόν να σ'α-
δώσω τη
συμβουλή εκείνη; Δεν ήταν καθόλου μικρά
παιδιά, βλέπετε, αυτοί που μοιδύσαν την
άφορμή. Και κάποιος μάλιστα μου λέει,
ότι τα μεγάλα παιδιά ίσα-ίσα είναι πιο
κακοκέφαλα στο ντύσιμο, γιατί αυτά έχουν
πιο πολύ την επικίνδυνη φιλαρέσκεια της
Έλενίτσας και του Νίκου. Μα όχι βέβαια
όλα. Υπάρχουν και φρόνιμα παιδιά, αν
και... μεγάλα!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο από την Γαλλ. 'Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνέχεια).

Το πλοίο που είχαν ιδί, ήταν ό «Κύ-
κνος» κι' είχε περάσει πρό δυο μηνών
από το Σαραντόν, ταξιδεύοντας στο Ση-
κούανα.

Πρό δυο μηνών... ώστε τώρα θα βρι-
σκόταν πολύ μακριά μας. Άλλ' αδιάφο-
ρο! Περπατώντας, κάπου θα τον άπαν-
τούσαμε, θα τον φθάναμε, αν και μετς δεν
είχαμε παρά τα ποδαράκια μας, ενώ εκεί-
νον τον τραδούσαν δυο καλά αλογα.

Το ζήτημα λοιπόν του χρόνου δεν ήταν
τίποτα. το κύριο, το σπουδαίο, το θαυμα-
στό ήταν που ανακαλύψαμε τον «Κύκνο»!

— Ποιος είχε δίκη; φώναξε ό Ματ-
τίας.

— Αν το λημύσα, θα έλεγα πως κι' ή δι-
κή μου έλπιδα ήταν ζωηρή, ζωηρότατη
αλλά δεν είχα το άρρος να διατυπώσω,
ούτε στον ίδιο τον έαυτό μου, τις τρελλές
ιδέες που γεννούσε ή φαντασία μου.

Τώρα πιά δεν ήταν ανάγκη να σταμα-
τούμε για να ρωτῶμε: ξέραμε πως ό «Κύ-
κνος» ήταν μπροστά μας και δεν είχαμε
παρά να ακολουθούμε το Σηκούανα.

Στο Μορέ όμως ό Λουάν χύνεται στο
Σουκούανα κι' έπρεπε να ρωτήσουμε.

Μας είπαν πως ό «Κύκνος» εξακολού-
θησε να πλέη το Σηκούανα.

Στο Μοντερώ ξαναρωτήσαμε.

— Άλλά εκεί μας είπαν πως ό «Κύ-
κνος» άφησε το Σηκούανα και μπήκε
στο Γιόννα. Είχαν περάσει δυο μήνες

και λίγες ημέρες άφ'ότου έφυγε από το
Μοντερώ κι' είχε μέσα μια κυρία Άγ-
γλίδα κι' ένα παιδί ξαπλωμένο στο κρεβ-
βάτι του.

Πλησιάζαμε και τη Λίτσα ενώ κυνηγού-
σαμε τον «Κύκνο». Κοιτάζοντας το χάρ-
νη, ρωτούσα με παλμό τί να έκαμε άραγε
ή κυρία Μίλλιγκαν άφ'ού πέρασε και το
Ζουανύ; μπήκε στο κανάλι της Μπουρ-
γκόνιας ή στο κανάλι του Νιθερνάι;

Φθάσαμε στο μέρος όπου ό Γιόννας έ-
νώνεται με τον Άρμανσώνα. Μας είπαν
πως ό «Κύκνος» εξακολούθησε νάναπλε
τον Γιόννα. Θα περνούσαμε λοιπόν κι' από
το Δρεζύ και θα βλέπαμε τη Λίτσα. Κι'
αυτή θα μας έλεγε για την κυρία Μίλ-
λιγκαν και τον Άρθουρο.

Άφ'ότου τρέχαμε κατόπι του «Κύκνου»,
δεν άφιερώναμε πλέον καιρό στις παρα-
στάσεις μας κι' ό Κάπης, που ήταν ευ-
συνείδητος άρτίστας, δεν μπορούσε να
καταλάβη τη μεγάλη αυτή βία. Γιατί δεν
τον άφίναμε να κάθεται πολύ, με το δίσκο
στο στόμα, μπροστά στην «έντιμη
ομήγυρη». όταν άργουσε να βάλει
το χέρι στην τσέπη; Έπρεπε να
περιμένουμε.

Άλλά δεν περιμέναμε, κι' οι
εισπράξεις λιγόστευαν από μέρα
σε μέρα, ενώ λιγόστευε και το
μικρό μας κεφάλαιο. Αντί να βά-
ζουμε λεπτά κατά μέρος, παίρνα-
με τώρα κι' από τα σαράντα εκεί-
να φράγκα.

— Γρήγορα! έλεγε ό Ματ-
τίας. Πάμε γρήγορα να βρούμε
τον «Κύκνο»!

Κι' έλεγα κι' εγώ μαζί του:

— Ναί, πάμε γρήγορα!

Ποτέ το βράδυ δεν παραπονιού-
μασθε για κόπο, όσο κι' αν είχα-
με περπατήσει την ημέρα. Άπεναντίας
μέναμε σύμφωνοι να ξεκινήσουμε πάλι το
πρωί νωρίς.

— Ευπυνισέ με! μου έλεγε ό Μαρτίνας,
που ήταν λιγάκι ύπναρξ.

Κι' όταν τον ξυπνούσα, ποτέ δεν άρ-
γούσε να σηκωθί και να ντυθί.

Για να κάνουμε οικονομία, είχαμε πε-
ριορίσει πολύ τα έξοδά μας και, επειδή έ-
καμε ζέστη, ό Μαρτίνας είχε δηλώσει πως
δεν ήθελε πιά να τρώη κρέας, γιατί «τό
κρέας το καλοκαίρι είναι ανθυγιεινό».

Έτσι δεν τρώγαμε παρά μια φέτα
φωμί κι' ένα σφικτό αυγό που το μοιρα-
ζόμασθε, ή λίγο βούτυρο. Κι' αν και βρι-
σκόμασθε στη χώρα του κρασιού, δεν πί-
ναμε παρά νεράκι.

Τί μας ένοιωζε!

Ο Μαρτίνας όμως συλλογιζόταν κάποτε
και λιγυδιές.

— Ηόελα, έλεγε, να είχα ακόμα ή
κυρία Μίλλιγκαν τη μαγειρίσα εκείνη που
σου έκανε τις ώραιες εκείνες ταρτίες με
τά φρούτα. Τί ώραίο πράγμα που θα είναι,

παραδείγματος χάρη, ταρτίνα με βερύκοκο!

— Δεν έφαγες ποτέ σου;

— Όχι, μόνο είδα. Να σου πώ έ-
κείνα τα άσπρα πραγματάκια που έχει ό-
λόγυρα ή κρέμα, τί είναι;

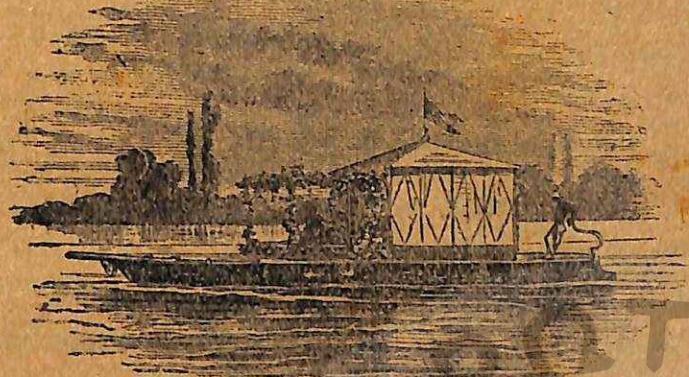
— Μύδαλα.

— Ω!

Κι' ό Μαρτίνας άνοιγε το στόμα σ'α-
ναν να καταπιή όλόκληρη ταρτίνα.

Επειδή ό Γιόννας κάνει πολλά στρι-
φογυρίσματα μεταξύ Ζουανύ και Ώξερ, έ-
μεις που ακολουθούσαμε τον ίδιο δρόμο,
κερδίζαμε καιρό και πλησιάζαμε κάμποσο
τον «Κύκνο» από το Ώξερ όμως και
πέρα, άπομακρυνθήκαμε πάλι, επειδή ό
«Κύκνος» είχε μπή στο κανάλι του Νι-
θερνάι και θαχε τρέξει πολύ στα ήσυχα
νερά του.

Σε κάθε νεροφράκτη μαθαίναμε γι' αυ-
τόν, γιατί στο κανάλι του Νιθερνάι, όπου
ή κίνηση δεν είναι πολύ ζωηρή, όλοι είχαν
προσέξει το πλοίο αυτό που έμοιαζε τόσο
λίγο με κείνα που έδλεπαν συνήθως.

«Όλοι είχαν προσέξει το πλοίο αυτό...» (Σελ. 365, στ. 6')

Κι' όχι μόνο για τον «Κύκνο» μας
μιλούσαν, παρά και για την κυρία Μίλλιγ-
καν, «μια πολύ καλή άγγλίδα κυρία»,
και για τον Άρθουρο, «ένα παιδάκι που
πάντα σχεδόν ήταν ξαπλωμένο σ'ένα κρεβ-
βάτι στο κατάστρωμα, κάτω από μια βε-
ράντα στολισμένη με πρασινάδες και λου-
λούδια, μα και που κάποτε σηκωνόταν».

Ο Άρθουρος λοιπόν ήταν καλύτερα.

Πλησιάζαμε στο Δρεζύ, άκόμη δυο
μέρες... άκόμη λίγες ώρες...

Επιτέλους, αντιρούζουμε το δάσος ό-
που είχαμε παίξει με τη Λίτσα το περα-
σμένο φθινόπωρο, καθώς και το νεροφρά-
κτη με το σπιτάκι της κυρά-Κατερίνας.

Χωρίς να πούμε τίποτα, έτσι, με μια
βουδή συμφωνία, ό Μαρτίνας κι' εγώ τα-
χίναμε το βήμα. Δεν περπατούμε πιά, τρέ-
χουμε. Ο Κάπης, που γνωρίζει το μέρος,
τρέχει μπροστά με τα τέσσερα, να πη στη
Λίτσα πως φθάσαμε. Κι' εκείνη θα βγή να
μας προπαντήση.

Κι' όμως δε βλέπουμε τη Λίτσα να
βγαίνει από το σπίτι, αλλά τον ίδιο τον

Κάπη, που φαίνει σ'α να τον κυνηγούσαν.

Σταματούμε μια στιγμή κι' οι δυο και
ρωτιόμαστε: τί να συμβαίνει τάχα. Άλλά
την έρώτηση αυτή δεν τη λέμε, ούτε ό ένας
ούτε ό άλλος, κι' εξακολουθούμε το δρό-
μο μας.

Ο Κάπης είχε γυρίσει σε μας και τώ-
ρα περπατούσε από πίσω μας.

Ένας άνθρωπος εργάζεται στο νερο-
φράκτη, πολειώνοντας να σηκώση εν' από
τα κλεισίματά του, μα δεν είναι ό θεός
της Λίτσας!

Φθάνουμε στο σπίτι μια γυναίκα, που
δεν τη γνωρίζουμε, πηγαινόρχεται στην
κουζίνα.

— Η κυρία Σουριώ; τη ρωτούμε.

Μας κοιτάζει μια στιγμή πριν να μας
άπαντήση, σ'α να της κάναμε μια πολύ
παράξενη έρώτηση:

— Δεν είναι πιά εδώ.

— Μα πού είναι;

— Στην Αίγυπτο.

Ο Μαρτίνας κι' εγώ κοιταζόμαστε σ'α
να τῶχουμε χαμένα. Στην Αίγυ-
πτο! Δεν ξέρουμε καλά-καλά τί
λογής είναι ή Αίγυπτος και πού
πέφτει αυτός ό τόπος. Συμπε-
ραίνουμε όμως άπάνω-κάτω πως
θα βρίσκεται μακριά, πολύ μακριά,
σε κανένα μέρος πέρ' από τη θά-
λασσα.

— Κι' ή Λίτσα; Γνωρίζετε τη
Λίτσα;

— Πώς! Κι' ή Λίτσα έφυγε.
Την πήρε στο πλοίο της μια κυρία
άγγλίδα.

Την πήρε ή κυρία Μίλλιγκαν;
Η Λίτσα στον «Κύκνο»; Όνει-
ρεύομασθε;

Η γυναίκα αναλαμβάνει να
μας πείση, πως βρισκόμαστε στην
πραγματικότητα.

— Μην είσαι σύ ό Ρεμής, με ρωτά.

— Μάλιστα. Εγώ είμαι.

— Λοιπόν, σαν πνήγνη ό κακόμοιρος ό
Σουριώ...

— Πνήγνη;

(Επεται συνέχεια)

ΣΤΟΥ ΘΟΛΕΡΟΥ ΤΗ ΒΡΥΣΗ

Πάμε στού Θολερού ψηλά τη βούση
την κομοσταλένια, μόλις γείρει ή μέρα,
στο μυρωμένο των βουνών άγέσας,
μια νέα ζωή στις φλέβες μας θα δομήση.

Κούο το νερό τη δύνα μας θα σβύση
μέσση θερμή του Αύγουστου αυτήν έσπερα
κι' ένα γλυκό σκοπό στις λευκές πέρα
χαρούμενο τ' άηδόνι θα σκορπίση.

Θά βγί γεμάτο στού βουνού τα πλάγια
τό φηγάρι μ' όψη χρυσή, αναμμένη
και μετς στη νύχτα τη στασιμένη μάγια,
θα κλείσουμε τα μάτια ευτυχισμένα...

Και σύ, στού μουρμούρισμα της βρύσης,
ω, τί γλυκά που θα μας νανουρίσης!...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

αφαίρει τη συγκίνηση που έφαινε να δίνει. — «Σκέψου». Ήταν στοιχειοθετημένες από μινών κι' έμειναν πάντα έλλειψες χώρου. Και τότε περιόρισε χώρο για να μπουν; Όταν ύπηρεζε κι' άλλο κομμάτι της Χρυσής Ακτίνας. Αλλά δεν υπήρχε και καιρός να στοιχειοθετηθώ άλλο κι' έτσι μείναν και τα δυό. Δίνο αυτή την εξήγηση, για να μη νομίσουν ότι έγραφε καμιά εξαίρεση, ή κανένα λάθος. Όσο για τις Σκέψεις, δεν είναι βέβαια πολύ καινούργιες, αλλά σωστές. Η δὲ τελευταία και πρωτότυπη. — Τάλλα μεταφράσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τρελλή Ζωή, κ. Κυματοθραύτης Βράχης, α. (γνωστός) Λαφροστεφής '21, α. (BX) Αναγεώσεις Ψευδωνύμων: Ρόδιος Κάλυξ α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50
Διά 2 ως περικλήον 10 λεπτά ή λέξεις.
Μ.Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν:
Ο Έρωτες με Μσημφο. Αστέρια, Άνθος τ. Λευκάνων, Φριδολίνη. — το Πειραγτό Εύζωνάκι με Άναστηθ. Ελλάδα, Φίλων Ροδόνην, Φριδολίνη. — ή Όνιστοπέλτρα με Όζραν Όνειροσπ., Νεραϊδογέννητην, Χασογεννημένην, Μελαγχολ. Λαίδη. — ή Γαρθένια με Ρεζεντιά, Φριδολίνη, Μελαγχολ. Αντίδα. — ή Άνθεμς με Καλαμάκι, Λευκούδι, Γιούντεξ, Δραπάκι, Κινέζον. — ή Μητέρα Έλλας με Έλλην. Ίδεσδες, Μελ. τ. Έλλάδος, Μεγάλ. Ελλάδα. — ή Παυελήνιος Έλκας με Άρσεν Λουπέν, Άνθεμίδα, Άνυπότακτην. — ή Τρελλή Ζωή με Χρυσόθεμιν, Υψηλόν Δενδρολίβανον, Διαβολόπαιδο, Δραπάκι. — ή Άνταναχτη με Άνυπότακτην, Αιτιλοφόρητην, Ατρώμ. Χειμάο. Άτροπ. Τοξότ., Ατρώμ. Έλληνόπ., Απολιάντ. Τοιανόφ., Τοιανταφνιλένια, Άνθεμίδα, Βελουδ., Τοιαντάφ, Καλαματ. Λουλούδι, Μυστιάν, Μυτοκλήουδο, Βινέτιον, Γυμνασιόπαιδα. — ή Άνεμωμή με Άνταναχ, Πανελλήνιον, Έλπίδα, Προσφυγοπούλιν. — το Άνδροειμένον Ναυτόπουλο με Άνθος τών Λευκών, Ναυτόπ. τ. Άνδρον, Ίτιν. — ή Λουκία δὲ Λαυρομούο με Ένδοξ. Λεοντίαν, Γιάν. Αγιάν, Αντίδα Φοξ-Τροί.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Άρην (το ξέρω αυτό το διήγημα είναι από τα ποιά χαριτωμένα του Baudet, άλλ' ακατάλληλο για τη Διάπλ.) — ώστε στείλε να το πάρης) Α. Χ' Σιαύρου (έλαβα κι' έστειλα επί συστάσει) Πειραικό Διαβολάκι (έτσινα προλήματα δεν εξηγούνται με λίγα λόγια) χρειάζεται ολόκληρο φιλοσοφικό σύστημα! και μου φαίνεται πως δεν είναι για τήν ηλικία σας) Άλκην Κρίτωνα (χαίρω που δεν υφίσταται πλέον το κώλυμα και περιμένω να μου γράψης συχνά) Νόσση (ευτυχία υπάρχει) αλλά δεν την κάνουν τα πράγματα που σου λένε εκεί κι' επιθυμείς: θέατρα κινήματα, χοροί, αυτοκίνητα ... προσπάθησε να ρυθμίσης τη ζωή σου σύμφωνα με το νήσ σου περ βάλον και να βρής μερικά καλά πρόσωπα, που να τα συναν-

στρέφεις: μ' ευχαρίστηση) Εύνησιμένο Μανιατόπουλο (τι να το κάμω; δεν δημοσιεύω πιά τέτοια) Νίκον Στραβ. (χαίρω κι' ευχαριστώ για όσα γράφεις) Άνθεμίδα (διορθώθη) ναί. ίσως προσβάσουν να δημοσιευθούν και φέτος: άποτελέσματα: τι καλό κι' ωμορφο το γράμμα σου!) Πειραιωτάκι (στείλε άλλο, καλύτερο.) Μαρίαν Έδελατάν (ναί, έλήφθη, έστειλα) Άοσέν Λουπέν (εκράτησα σημείωση και του λοιπού θα τα λαμβάνης στη νέα διεύθυνση) Φίλων της Άκρογιαλίας (δεδηλίας δίδει δ' Όδης) Μινιόν (βραβεύον έστειλα) Σερ Ραβεγκάο, Νόσση Άνον κτλ. κτλ.

Ηπειρωτάκι, Λαφροστεφανωμένην Κιανόλευκον (έλαβα, ευχαριστώ. έστειλα.)

Ναυτοπούλιν της Άνδρον, Ουράνιον Θόλον, Κ. Ι. Μαρ. (έλαβα, ευχαριστώ.)

Ανεμωμένην. Μέλλοντα Στρατιώτην, Μελαγχολήν Λαίδη (έστειλα.) Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 12ην Όκτωβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 1910ν Διαγωνισμού Λύσεων Σεπταμβρίου — Νοεμβρίου. Αι λύσεις δέκται μέχρι της 17ης Δεκεμβρίου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δεν θά έχουν άκμή δημοσιευθί, όπως και τών προηγούμενων φυλάδιων.]

639. Λεξιγραφος

Σ' ένα νησάκι εφόρεσα
Μιά όντα για καπέλλο
Κι' έκαμ' αρχαίο βασίλειον.
Χωρίς κι' έχω να θέλω!
Έστάλη υπό της Άναγεν. Έλλάδος

640. Στοιχειόγραφος

Με χρονικό διάστημα
Γίνεται κάποιο όαγμα:
"Αν τοῦ προσθέσης αρχικό
Και τελικό άλλο γράμμα,
Θά κάμης ένα πρᾶγμα,
Πού τῶς κ' εις το σώμα σου
— Λύτα, μὴν ἀπορῆς! —
Μά που και τὸ φορεῖς.
Έστάλη υπό της Μεγάλης Ίδεας

641. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός

Σ' ένα πουλί θαλασσίνο
Άλλο κεφάλι βάζεις
Κι' ένα νησάκι Έλληνικό
Εὐθὺς κατασκευάζεις.
Και τούτου πάλι λύτα μου,
Η μίσση ἂν ἀλλάξη,
Στήν Ἰσπανία ξαφνικά
Μία πολὺ θά βρεθῇ.
Έστάλη υπό της Ένδοξου Νήτης

642. Αναγραμματισμός

Ζώ στη θάλασσα, στη γῆ.
"Αν με ἀναγραμματίσης,
Θά με ἴδης καί θά πορτίσης
Πῶς κατάντησα... κουρή!
Έστάλη υπό της Τελεοφοιτητρίας

643. Αστὴρ

Ναντικατάσταθον
οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμάτων οὕτως,
ὥστε νάνακινώ-
σκωνται: ὀριζον-
τίως, κατόικος χῶ-
ρος τῆς Έλλάδος
καθέτως, κράτος διαγωνίως δὲ πόλις
τῆς Μακεδονίας καὶ πόλις τῆς Ἀττικῆς.
Έστάλη υπό της Κουκλίτσας

644. Τρίγωνον

**** = Ζῶν κοινόν.
**** = Πρόθεσις
*** = Πρόθεσις
** = Ἀθρόν
* = Συμφωνόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Έστάλη υπό του Θράμβου τ. Δικαίου

645—649. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθῶν
μετὰ ἢ ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

Ἄστα, Ρόδος, κῆτος, ἄμιος, λέξις.

Έστάλη υπό του Φιλοπάτο. Έλληνας

650. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώ-
πης. Ἐπίσης καὶ τὰ τρίτα αὐτῶν
γράμματα:

1, Μούσα 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
3, Μέτρον ἀρχαῖον χωρητικότητος 4,
Κερασφόρον 5, Ἐθνικός εὐεργέτης 6,
Ἀθηναῖος ρήτωρ 7, Ἀρχαῖος βασιλεὺς
Έστάλη υπό του Ἰππότου τῆς Τόχης

651. Φωνηεντόλιπον

Πλλ-κρπν-σν-φν-φς-φς-ή-μ-φν-χ-ρς.
Έστάλη υπό τ. Υψηλόν Δενδρολίβανου

652. Ι. Γρος

οὐς οὐς οὐς ιζε ιζε
οὐς ε' οὐς ε' ιζε
οὐς οὐς οὐς ιζε ιζε
οὐς οὐς οὐς ιζε ιζε
Έστάλη υπό Σπυρ. Κ. Τσιλιμδού

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 32

459. Σέλκυκος (σέ, λευκός.) — 459. Βόας-
Βίας. — 460. Ίδας-δάς. — 461. Πίνδος-Ίνδος.
462. ΦΑΡΟΣ 463. Στό σο-
φά. (ὦΣΤΟ-
Λ ΤΕΛΟΣ ΣΟ ΦΑΝΗ)
Ο Υ Ο Υ
Σ Ι Φ Ω Ν Ε Ρ Ω Ν τοῦ Δι: δι-
Ο Ο Ο Ε ω γ μ ός, δι-
Σ Ι Τ Ο Σ Δ φ υ ής, δι-
Ο Ω φ ρ ός, δι-
Σ Ι Μ Ω Ν κ η ε, δι-
469. ΕΠΙΛΑΥ-
ΡΟΣ (Περσεύς,
Ἰσάυρος, Λαρεῖος, Ἀπαίδας, ὕπερος,
ράδιος, Ὀδυσσεύς, Σείριος.) — 470. ΜΕ-
ΛΩΝ-ΟΧΑΝΗ (Μόδιος, ΛΕΧΑΐνα, ΝΕ-
ΔΑ, ΜένΩΝ, ΜεθώνΗ) — 471. Μελέτα
όλιγα καὶ καλά. — 472. Τ ῆ ν Δι: α:
π λ α σ ι ν ν ά γ α π ῶ μ ε ν καὶ ν ά δ ι-
α δ ι δ ω μ ε ν (τὴν δια π λ α-σιν ν' αγ
ἀπὸ μὲν-κένά διὰ διδω-μὲν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με ἄλλα
στοιχεῖα δρ. 2 (δὲ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξις, με παχέα δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με περικλάτα λεπ. 40.
(Χωριστὸς στίχος δρ. 1.)
(Κ' — 341)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἰδρὸν ἐν Πειραιεὶ Σύλλογος υπό τῆν
ἄνω ἐπωνυμίαν, Γενόμενων ἀρχαῖων-
σιων, ἐξελέγησαν:

Πρόεδρος: ΠΕΙΡΑΪΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρωθυπουργός: ΓΙΩΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ

Έσωτερικῶν: ΠΙΣΤΙΣ-ΠΑΤΡΙΣ

Εξωτερικῶν: ΚΟΡΡΙΠΤΟΝ

Οικονομικῶν: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Προπαγάνδας: ΕΡΜΗΣ

Κανονισμός «Δημοκρατίας» ἀπο-
στέλλεται τῇ αἰσύνῃ ἀντ' λεπτῶν 20.

Διεύθυνσις «Δημοκρατίας» Γεώργιον

Κυριακίδην, Θησεῖον 13. Πειραιά.

(Κ' — 342)

Αραπάκι, Μελαγχολὸν Διαβολάκι,

Ἰππότου τῶν Χρυσανθέμων, Δ-

κηγόρε τῆς Νεολαίας, Γρινιόρα, Δ-

ἐν πρόσωπον. — Ἰάκωβος ντὲ Τρεμ-

[Κ' — 348]

Ανταλλάσσω Μ.Μ. καὶ c.p. με δλε-

καὶ δλες, ἀπαντῶ τάχιστα. — Χ-

τῆς Γραβιάς.

[Κ' — 344]

Ἰδρύεται ἐν Μεσολογγίῳ Σύλλογος

τὸν τίτλον «ΕΛΠΙΣ». Ζητοῦνται

ἀντιπρόσωποι. Γράψατε: Κ.Π. Κοντ-

δημόπουλον, Μεσολόγγιον. Καστα-

κὸν ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτούντι δι-

ρεάν. Πρόεδρος, Ἀναεπιθέσας Ἐλα-

[Κ' — 345]

Εἰσαρχομένη εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον

ἀνταλλάσσω Μικρά Μυστικά με

λου. — Τρελλή Ζωή.

[Κ' — 346]

Ποῖος δὲν θί ψηφίση τὸ ὥρατον ψη-

δώνυμον ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΤΗΣ Ν-

ΚΗΣ; Ρόδιος Κάλυξ.

[Κ' — 347]

Προλετάρει, ἐπηρεαζμένη ἀπὸ ἀσ-

κῆ ἀντίληψιν. — Τρισεύγετη

[Κ' — 348]

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Σύλλογος ἐν Ἀθήναις. Ζητοῦνται με-

ἀντιπρόσωποι Ἀπειθυνητές: Κω-

Λευκαδίτης, Σμολένσκη 26. — ὁ Πό-

δρος: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΑΤΟΣ

Ἀντιπρόεδρος: Μαγεμένο Τσοπι-

νόπουλο. Γραμματεὺς: Κωνστ. Λα-

καδίτης. Μέλη: Ἰωάν. Κρεμλῆς. Ἰ-

άν. Λαμπαδίτης, Μιλτ. Διδάκης

[Κ' — 349]

Σύλλογε Ἀλιεῦται. πῶς δὲν μ' ἀν-

εῖσκετε; — Κυματοθραύτης Βράχης

[Κ' — 350]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΔΟΣ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩ

Διαπλασιόπουλα, Διαπλασιόπουλα

ἔγραψατε σὸν πανίσχυρο Σὺλλ-

γο «ΠΡΟΔΟΣ». Ἀπαντήσατε: Βι-

σλίπτον Ν. Χρυσόγαλον, Μεσολόγγιον

ζητοῦντες καταστατικὸν διαρτάν.

Ο Π-όεδρος

ΕΝΔΟΣΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΑΚΙ

[Κ' — 351]

ΝΙΚΟΜΑΧΗ, με καρδιά γεμάτη

ἀγάπη, πού την γιγαντώνει

κάποιος γλυκὸς πόθος ἀπὸ μακρόν

με τὸ πῶ γλυκὸ τρογοῦδι, βγαλμ-

μὸ ἀπ' τὰ παλάτια τῆς καρδιᾶς,

οτάνου με τῇ χρυσῇ γιορτίσῃ

ἀτελείωτες εὐχῆς. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΗ

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ, ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡ-

ΔΙΑ

[Κ' — 359]

Αδρειωμένο Ναυτόπουλο, Δυνα-

τά, Ἐλπιδοφόρα, ἀντίστα δὲ

για εὐχαριστῶν στίς εὐχάς σης.

(Καθυστερήσασα). Ἀτρώταχτι

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τούς ἐκδοθέντας 24 τόμοι:

υπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ὁ-

εῖς δὲκῶ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,

18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐ-

καστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-

μικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ.

5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ

δρ. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)

υπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-